

Den berømte balletdanserinde Bea

B - HISTORIEN

Forfatter: Pia Gravlund Kinch Ilsfort

Illustrator: Marianne Gravlund Ilsfort

Bamsebjørnen Bea

Kapitel 1.

Der var engang en brun bamsebjørn, der hed Bea.

Hun boede på Bornholm.

Hendes bolig var omkranset af birketræer, og for hende var det var balsam for sjælen, at sidde i baggården og studere barken på træerne.

Bea elskede også at bage, hun bagte altid mange brød og boller, som hun bød til sine gæster, når de spillede brætspil.

Men hun var også en berømt balletdanserinde, og der var altid mange, der havde købt billet til hendes forestilling.

Når hun dansede var der bomstille, og bagefter råbte folk begejstret.

Hun fik som sædvanlig et kæmpe bifald, og alle beundrede hende.

Hun var bedårende.

Fotograferne tog mange billeder - de blitzede løs - hun blev helt blændet.

Engang var hun ved at besvime, fordi hun mistede balancen, og det stod der meget om i bladene.

Hun fik bestandigt mange blomster, og hun havde besvær med at få plads til dem.

Salen var altid pyntet med bannere og balloner, kun til ære for hende.

Hun havde en billion i banken, og hendes bankboks var fyldt til bristepunktet med brillanter.

Hun var så berømt og rig, at hun måtte have en bodyguard.

Kapitel 2.

Når hun havde fri, rejste hun altid til Brasilien.

Hun pakkede sin bagage og tog på badeferie.

Hun elskede at ligge på badestranden og sole sig i sin badedragt, mens hun læste en bog.

Bagefter tog hun badevinger og badehætte på og boltrede sig i vandet.

Hun var fan af at mærke den kølige brise, når hun havde været i bølgen blå.

Hun yndede at blunde på soldækket på hendes store båd - og spise dejlige blommer, bær og bananer, som hun havde købt i boden.

Hun syntes, det var behageligt at gå barfodet i det bløde sand og lede efter blåmuslinger.

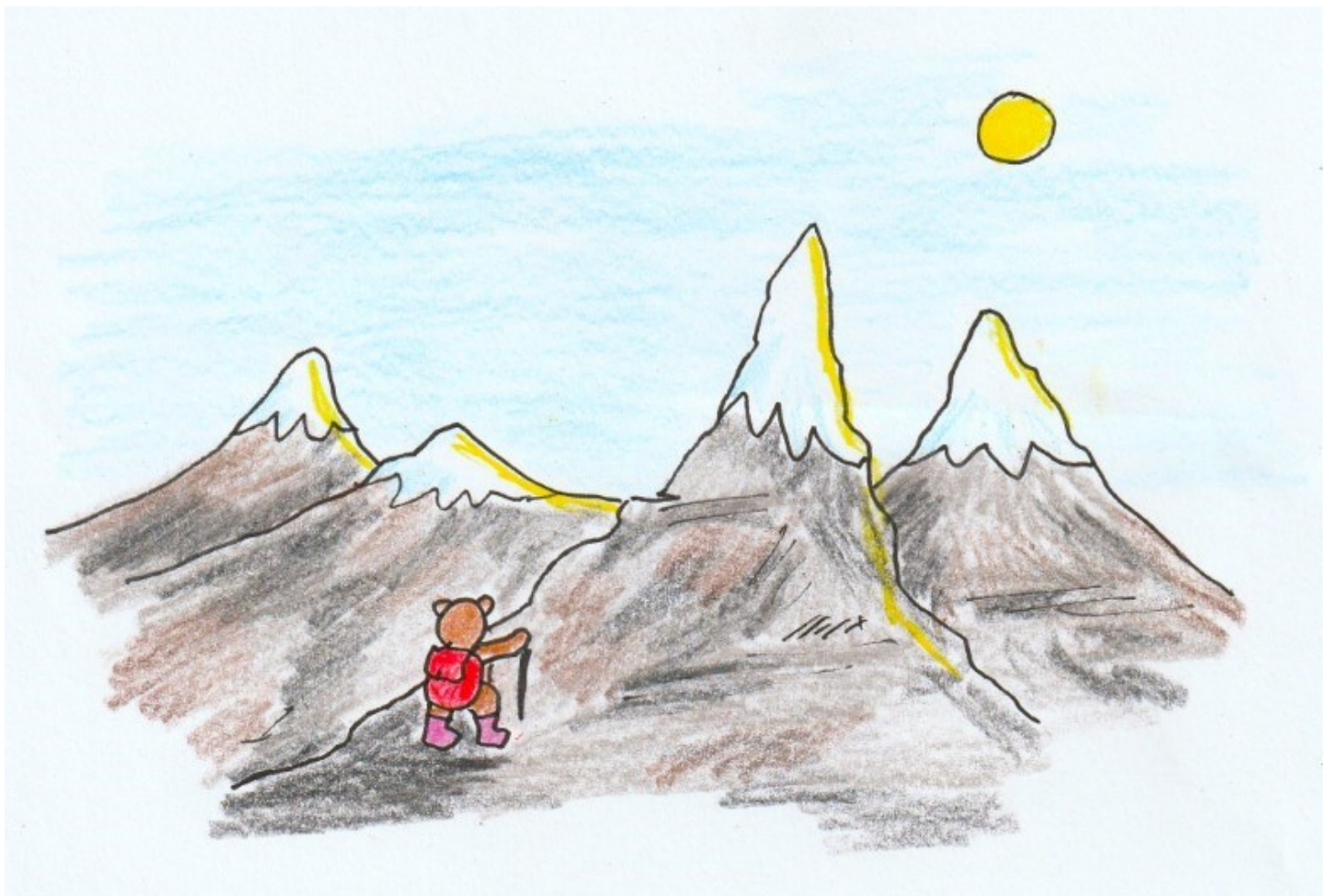
Hun holdt af at springe i vandet fra badebroen - dykke ned i havet - helt ned til bunden.

Efter en tur i det blå hav - bare sidde og lune sig ved bålet og betragte solen gå ned, indtil det blev bælgmørkt.

Om aftenen sad hun på balkonen og hun bed i den saftigste burger med bøf, helt uden bestik og drak boblevand af flasken.

Hver morgen efter brusebad spiste hun den lækreste brunch.
Hun var sin helt egen Boss.
Hun brokkede sig aldrig og ville ikke bytte med nogen.
Bea elskede også fart og spænding.
Så en dag besluttede hun sig for, at hun ville bestige et bjerg.
Hun var slet ikke betænkelig, hun begav sig afsted.
Hendes bil var en blank Bentley - bronze metallic -
det var en rigtig blære bil, som brugte meget benzin.

Kapitel 3.

Hun var ikke bleg for at træde hårdt på speederen, men hun var ikke en god bilist. Faktisk var hun en brutal fart bølle, og hun gav alle baghjul.

Når hun sad bag rattet i sin bil, var hun en værre bandit, hun bandede og svovlede.

På vejen til bjerget mødte hun en langsom bus.

Hun var en bisse og hun brokkede sig.

Hun lavede en benhård overhaling på den smalle vej, imens smed hun om sig med bandeord og kiggede i bagspejlet - Hun var bindegal.

Da hun kom forbi bussen, blev hun blændet af solen - alt for sent opdagede hun en bunke sten, der lå midt på vejen.

Bea kunne ikke nå at bremse og baldrede lige ind i bunken.

Der lød et kæmpe brag.

Hendes Bentley fik en gigantisk bule, den var smadret og Bea blev meget bange.

Heldigvis stoppede buschaufføren bagved.

Bea beklagede meget hendes kørsel, hun blev bittelille og helt bleg.

Hun blev så flov over at bringe andres liv i fare.

Kapitel 4.

Buschaufføren var barmhjertig og tilgav hende på stedet
- han bebrejdede hende ikke noget.

Brandvæsenet kom med blink, de bugserede hende fri
- hun blev lagt på en bære og kørt til den nærmeste by.

Der var meget blod, Bea blev bekymret!

Var hendes ben brækket? Mon hun kunne danse igen?

Ville hun beholde begge sine ben? eller skulle hun ben amputeres?

Ville alle hendes drømme briste? Ville hun gå bankerot?

Bea bad til GUD.

Lægerne bedøvede Bea og skar hendes bukser af.

Den barske besked fra lægerne var, at Bea havde fået et alvorligt benbrud og skulle i behandling.

Det var en stor bedrift for Bea at komme på benene igen, og indimellem var hun meget bedrøvet.

Men lægerne beroligede hende, hendes ben ville bestå.

Dog ville det blive besværligt og det var en betingelse, at hun trænede benhårdt.

Hospitalet blev en banegård, mange af Beas beundrere kom på besøg.

Hun begyndte at få det bedre, selvom der var bump på vejen.

Bea var meget taknemmelig, så bagefter besluttede hun sig for at hjælpe den fattige befolkning i Brasilien.

Hun byggede et behandlingssted, og hun brugte mange af sine billioner på det.

Året efter byggede hun et bassin, hvor de kunne bade

- hvert eneste år holdt hun et stort bal, hvor hun dansede ballet.

Det var en stor begivenhed.

Det er ikke bluf - Basta bom.

